Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 9. júna 2016*

„Odvolanie — Článok 81 ES — Kartely — Španielsky trh s cestným bitúmenom — Rozdelenie trhu a určenie cien — Oznámenie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (2002) — Bod 23 písm. b) posledný odsek — Čiastočné oslobodenie od pokuty — Dôkazy o skutočnostiach, ktoré Európskej komisii predtým neboli známe“

Vo veci C-617/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 27. novembra 2013,

Repsol Lubricantes y Especialidades SA, predtým Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA, so sídlom v Madride (Španielsko),

Repsol Petróleo SA, so sídlom v Madride,

Repsol SA, so sídlom v Madride,

v zastúpení: L. Ortiz Blanco, J. Buendía Sierra, M. Muñoz de Juan, A. Givaja Sanz a A. Lamadrid de Pablo, abogados,

odvolateľky,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: C. Urraca Caviedes a F. Castillo de la Torre, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda štvrtej komory T. von Danwitz, vykonávajúci funkciu predsedu piatej komory, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu piatej komory, sudcovia D. Šváby (spravodajca), A. Rosas a C. Vajda,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. apríla 2015,

* Jazyk konania: španielčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. júla 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Spoločnosti Repsol Lubricantes y Especialidades SA, predtým Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA (ďalej len „RPA/Rylesa“), Repsol Petróleo SA a Repsol SA svojím odvolaním navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. septembra 2013, Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia (T-496/07, EU:T:2013:464, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol ich žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie K(2007) 4441 v konečnom znení z 3. októbra 2007 týkajúceho sa konania podľa článku [81 ES] [vec COMP/38.710 – Bitúmen (Španielsko)] (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ako aj subsidiárne, k zníženiu pokuty, ktorá im bola uložená.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

2 Článok 23 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [81 a 82 ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), nazvaný „Pokuty“, vo svojom odseku 3 stanovuje, že „pri stanovení čiastky pokuty sa zohľadní závažnosť a doba trvania porušovania“.

3 Článok 31 tohto nariadenia stanovuje:

„Súdny dvor má neobmedzenú súdnu právomoc na preskúmanie rozhodnutí, v ktorých Komisia stanovila pokutu alebo pravidelné penále. Môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo pravidelné penále.“

Usmernenia z roku 1998

4 Bod 1 oznámenia Komisie s názvom „Usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku [65 ods. 5 UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia z roku 1998“) uvádza, že „základná čiastka bude určená podľa závažnosti a dĺžky trvania porušovania pravidiel, čo sú jediné kritériá uvedené v článku 15 ods. 2 nariadenia [Rady] č. 17“ zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho články [81 a 82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

5 Pokiaľ ide o závažnosť porušenia, bod 1 A prvý odsek usmernení z roku 1998 stanovuje, že pri posudzovaní závažnosti porušenia sa musí brať do úvahy jeho povaha, skutočný dopad na trh, tam, kde je ho možné merať, a veľkosť relevantného zemepisného trhu. Na základe tohto ustanovenia sa porušovania pravidiel rozdeľujú do troch kategórií, a síce mierne priestupky, závažné priestupky a veľmi závažné priestupky.

6 Podľa usmernení z roku 1998 patria medzi veľmi závažné priestupky najmä horizontálne obmedzenia, ako sú „cenové kartely“ a kvóty podielu na trhu. Základná suma pokuty, ktorú možno uložiť za tieto porušenia, predstavuje sumu „nad 20 miliónov [eur]“.

Oznámenie o spolupráci z roku 2002

7 Oznámenie Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“) definuje podmienky, za ktorých možno podniky, ktoré spolupracujú s Komisiou počas jej vyšetrovania týkajúceho sa kartelu, oslobodiť od pokuty alebo im možno znížiť pokutu, ktorú by museli zaplatiť, keby k tejto spolupráci nedošlo.

8 Bod 7 tohto oznámenia uvádza:

„… spolupráca jedného alebo viacerých podnikov môže opodstatňovať zníženie pokuty Komisiou. Akékoľvek zníženie pokuty musí odrážať skutočný prínos podniku, pokiaľ ide o kvalitu a časový harmonogram pre stanovenie porušenia Komisiou. Zníženia sa majú obmedziť na tie podniky, ktoré poskytnú Komisii dôkaz, že značne prispievajú k hodnote, ktorú už má Komisia.“

9 V časti B uvedeného oznámenia, nazvanom „Zníženie pokuty“, body 21 a 23 stanovujú:

„21. S cieľom oprávnenia podnik musí poskytnúť Komisii dôkaz o porušovaní, pre ktoré existuje podozrenie, ktorý predstavuje značnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý už má Komisia, a musí ukončiť svoje zapojenie sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr k dátumu, keď predkladá dôkaz.

…

23. Komisia určí v akomkoľvek rozhodnutí s konečnou platnosťou prijatom na konci správneho postupu:
a) či dôkaz predložený podnikom predstavoval významnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý má Komisia v rovnakom čase;

…

Okrem toho, ak podnik poskytne dôkaz týkajúci sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť alebo obdobie trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, Komisia nezohľadní tieto prvky pri stanovovaní akejkoľvek pokuty, ktorá má byť uložená podniku, ktorý poskytol tento dôkaz.“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

10 Okolnosti predchádzajúce sporu boli opísané v bodoch 1 až 91 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

11 Výrobok, ktorého sa týka porušenie, je penetračný bitúmen, ktorý neprešiel žiadnym spracovaním a používa sa na výstavbu a údržbu ciest.

12 Na španielskom trhu s bitúmenom pôsobia na jednej strane traja výrobcovia, a síce skupiny Repsol, CEPSA-PROAS a BP, a na druhej strane dovozcovia, medzi ktorých patria skupiny Nynäs a Petróleos de Portugal (Petrogal).

13 V období od roku 1991 do roku 2002 Repsol Petróleo vlastnila 99,99 % základného imania spoločnosti RPA/Rylesa. Repsol Petróleo je dcérskou spoločnosťou Repsol YPF SA, neskôr Repsol, ktorá vlastní 99,97 % jej základného imania a je materskou spoločnosťou skupiny Repsol.

14 RPA/Rylesa vyrába a uvádza na trh výrobky z bitúmenu. Jednou z činností spoločnosti Repsol Petróleo je výroba penetračného bitúmenu a jeho predaj spoločnosti RPA/Rylesa s cieľom jeho uvádzania na trh.

15 Ďalšie dve spoločnosti skupiny Repsol, Petróleos del Norte SA a Asfalnor SA, vykonávajú v Španielsku činnosť spojenú s penetračným bitúmenom.

16 RPA/Rylesa a Petróleos del Norte na základe predaja penetračného bitúmenu tretím osobám dosiahli v Španielsku v roku 2001 obrat v hodnote 97 500 000 eur, čo predstavuje 34,04 % relevantného trhu. V roku 2006, ktorý predchádzal prijatiu sporného rozhodnutia, dosiahol celkový konsolidovaný obrat skupiny Repsol hodnotu 51 355 000 000 eur.

17 V nadväznosti na žiadosť o oslobodenie od pokút predloženú 20. júna 2002 skupinou BP podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002 boli v dňoch 1. a 2. októbra 2002 vykonané v skupinách Repsol, CEPSA-PROAS, BP, Nynäs a Petrogal vyšetrovania.

18 Dňa 6. februára 2004 Komisia zaslala dotknutým spoločnostiam prvú sériu žiadostí o informácie podľa článku 11 ods. 3 nariadenia č. 17.

19 Faxmi z 31. marca a 5. apríla 2004 odvolateľky a spoločnosť PROAS predložili Komisii žiadosť na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002 doplnenú o vyhlásenie podniku.

20 Komisia po tom, ako dotknutým podnikom zaslala štyri ďalšie žiadosti o informácie, formálne začala konanie a v dňoch od 24. do 28. augusta 2006 zaslala spoločnostiam skupín BP, Repsol, CEPSA-PROAS, Nynäs a Petrogal oznámenie o výhradách.

21 Dňa 3. októbra 2007 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom konštatovala, že trinásť spoločností, ktoré boli jeho adresátmi, sa spoločne zúčastnili na súbore dohôd o rozdelení trhu a určení cien penetračného cestného bitúmenu v Španielsku (s výnimkou Kanárskych ostrovov).

22 Komisia sa domnievala, že každé z dvoch zistených obmedzení hospodárskej súťaže, teda horizontálne dohody o rozdelení trhu a koordinácia cien, už svojou povahou patrí medzi najzávažnejšie typy porušení článku 81 ES, ktoré možno podľa judikatúry označiť za „veľmi závažné“ porušenia.

23 S ohľadom na závažnosť porušenia, hodnotu relevantného trhu odhadovanú v roku 2001, ktorý bol posledným celým rokom porušenia, na 286 400 000 eur a skutočnosť, že porušenie sa obmedzovalo na predaj bitúmenu len v jednom členskom štáte, Komisia stanovila „východiskovú sumu“ pokút, ktoré sa majú uložiť, na 40 000 000 eur.

24 Komisia ďalej rozdelila podniky, ktorým bolo sporné rozhodnutie určené, do viacerých kategórií podľa ich relatívneho významu na relevantnom trhu, aby mohla uplatniť rozdielne zaobchádzanie na účely zohľadnenia ich skutočnej hospodárskej schopnosti spôsobiť vážnu ujmu hospodárskej súťaži.

25 Skupina Repsol a spoločnosť PROAS, ktorých podiely na relevantnom trhu v roku 2001 dosahovali 34,04 % a 31,67 %, boli zaradené do prvej kategórie, skupina BP s podielom na trhu vo výške 15,19 % do druhej kategórie a skupiny Nynäs, ako aj Petrogal, ktorých podiely na trhu sa nachádzali medzi 4,54 % a 5,24 %, do tretej kategórie. Na tomto základe boli prispôsobené východiskové sumy uložených pokút takto:

— prvá kategória, pre skupinu Repsol a spoločnosť PROAS: 40 000 000 eur,

— druhá kategória, pre skupinu BP: 18 000 000 eur a

— tretia kategória, pre skupiny Nynäs a Petrogal: 5 500 000 eur.

26 Komisia s cieľom stanoviť pokuty vo výške zaručujúcej dostatočne odradzujúci účinok považovala za vhodné uplatniť na základnú sumu pokuty uloženej skupine Repsol násobiteľ 1,2.

27 Pokiaľ ide o skupinu Repsol, Komisia po tom, ako zvýšila východiskovú sumu pokút podľa dĺžky trvania porušenia, a síce jedenásť rokov a sedem mesiacov (od 1. marca 1991 do 1. októbra 2002), zastávala názor, že sumu pokuty, ktorá sa má uložiť tejto skupine, treba zvýšiť o 30 % z dôvodu priťažujúcich okolností, keďže táto skupina patrila medzi významných „pôvodcov“ dotknutého kartelu.

28 Komisia takisto rozhodla, že skupina Repsol mala podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002 nárok na zníženie pokuty o 40 % v porovnaní so sumou, ktorá jej za normálnych okolností mala byť uložená.

29 Na základe týchto skutočností bola spoločnostiam RPA/Rylesa, Repsol Petróleo a Repsol YPF spoločne a nerozdielne uložená pokuta vo výške 80 496 000 eur.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

30 Žalobou podanou do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. decembra 2007 odvolateľky požiadali o zrušenie sporného rozhodnutia a subsidiárne o zníženie sumy pokuty, ktorá im bola uložená.

31 Na podporu svojho návrhu odvolateľky uviedli osem žalobných dôvodov, z ktorých len štvrtý až šiesty a ôsmy žalobný dôvod sú relevantné na účely tohto odvolania.

32 Štvrtý a piaty žalobný dôvod, ktoré Všeobecný súd preskúmal spoločne, boli založené jednak na nesprávnom právnom a skutkovom posúdení pri preskúmaní dôkazov, ktoré odvolateľky poskytli vo svojich odpovediach na oznámenie o výhradách s cieľom preukázať obchodnú autonómiu spoločnosti RPA/Rylesa vo vzťahu k spoločnostiam Repsol Petróleo a Repsol YPF, a jednak na tom, že dodatočné nepriame dôkazy týkajúce sa účasti týchto troch spoločností nemohli podporiť domnienku skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu spoločností Repsol Petróleo a Repsol YPF na RPA/Rylesa.

33 Šiesty žalobný dôvod bol založený na tom, že výška uloženej pokuty bola stanovená v rozpore so zásadami proporcionality a rovnosti zaobchádzania.

34 Svojím ôsmym žalobným dôvodom odvolateľky v podstate spochybnili spôsob, akým Komisia uplatnila oznámenie o spolupráci z roku 2002 a konkrétne bod 23 písm. b) posledný odsek tohto oznámenia.

35 Všeobecný súd zamietol každý z týchto žalobných dôvodov a tiež žalobu v celom rozsahu.

36 Takisto zamietol protinávrh Komisie smerujúci k zvýšeniu pokuty uloženej odvolateľkám.

Návrhy účastníkov konania

37 Odvolateľky svojím odvolaním navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok a sporné rozhodnutie,

— znížil uloženú pokutu,

— určil, že súdne konanie pred Všeobecným súdom bolo neprimerane a nedôvodne dlhé, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

38 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal odvolateľky na náhradu všetkých trov konania.

O odvolaní

39 Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú štyri odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení obchodnej autonómie spoločnosti RPA/Rylesa alebo, subsidiárne, na nedostatočnom odôvodnení tohto posúdenia

Argumentácia účastníkov konania

40 Na podporu svojho prvého odvolacieho dôvodu, ktorý smeruje proti bodom 179 až 207 napadnutého rozsudku, odvolateľky tvrdia, že tento rozsudok obsahuje dvojité nesprávne právne posúdenie dôkazov, ktoré boli poskytnuté na podporu ich argumentácie smerujúcej k preukázaniu obchodnej autonómie spoločnosti RPA/Rylesa vo vzťahu k spoločnostiam Repsol Petróleo a Repsol YPF.

41 Všeobecnému súdu vytýkajú, že konkrétne v bodoch 202 a 203 napadnutého rozsudku uviedol, že dôkaz o tom, že kontrola materskej spoločnosti nad jej dcérskymi spoločnosťami v jej 100 % alebo skoro 100 % vlastníctve sa v skutočnosti nevykonáva, nepostačuje na to, aby vyvrátil domnienku skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu tejto materskej spoločnosti na dané dcérske spoločnosti.

42 Odvolateľky sa subsidiárne domnievajú, že Všeobecný súd si tým, že príliš individuálne posudzoval každý dôkaz poskytnutý odvolateľkami bez toho, aby uvedené dôkazy posúdil ako celok, s výnimkou posúdenia uvedeného v stručnej formulácii v bode 207 napadnutého rozsudku, nesplnil povinnosť odôvodnenia, ktorá mu vyplýva z článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

43 Komisia tvrdí, že prvý odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

44 Pokiaľ ide o hlavnú časť tohto odvolacieho dôvodu, stačí uviesť, že je založená na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku.

45 Zo žiadneho z bodov, na ktoré poukazujú odvolateľky, totiž nevyplýva, že Všeobecný súd zastával názor, že dôkaz o tom, že kontrola materskej spoločnosti nad jej dcérskymi spoločnosťami v jej 100 % alebo skoro 100 % vlastníctve sa v skutočnosti nevykonáva, nepostačuje na vyvrátenie domnienky skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu tejto materskej spoločnosti na dané dcérske spoločnosti.

46 Z napadnutého rozsudku a konkrétne z jeho bodov 207 a 211 vyplýva len to, že Všeobecný súd sa domnieval, že dôkazy poskytnuté odvolateľkami nemohli preukázať autonómiu správania spoločnosti RPA/Rylesa vo vzťahu k spoločnostiam Repsol Petróleo a Repsol YPF, a preto neumožňovali vyvrátiť domnienku skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu spoločností Repsol Petróleo a Repsol YPF na RPA/Rylesa.

47 Okrem toho treba pripomenúť, že v súlade s článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie posúdenia skutkovej povahy nepatria do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2014, MasterCard a i./Komisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 113).

48 Pokiaľ ide o časť prvého odvolacieho dôvodu, ktorá bola uvedená subsidiárne, treba nepochybne uviesť, že Všeobecný súd v bode 207 napadnutého rozsudku bez predchádzajúceho odôvodnenia zastával názor, že dôkazy, ktoré odvolateľky predložili v rámci svojej žaloby o neplatnosť, posudzované ako celok neumožňujú vyvrátiť domnienku skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu spoločností Repsol Petróleo a Repsol YPF na RPA/Rylesa.

49 Z napadnutého rozsudku však vyplýva, že na to, aby Všeobecný súd v bodoch 207 a 211 tohto rozsudku vyvrátil argumentáciu odvolateliek, ktorej cieľom bolo preukázať obchodnú autonómiu spoločnosti RPA/Rylesa vzhľadom na Repsol Petróleo a Repsol YPF, sa tento súd neobmedzil len na preskúmanie každého z dôkazov predložených odvolateľkami bez toho, aby zohľadnil ich kontext.

50 Okrem skutočnosti, že v bodoch 164 až 206 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v rámci svojej výlučnej právomoci na posúdenie skutkového stavu vykonal podrobné preskúmanie každého z dôkazných prostriedkov predložených účastníkmi konania, od ktorého sa nemožno odkloniť na účely ich celkového posúdenia, z bodov 208 až 210 tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd preskúmal a posúdil aj niektoré doplňujúce nepriame dôkazy, z ktorých Komisia vychádzala v spornom rozhodnutí, o ktorých sa domnieval, že prispievajú k preukázaniu skutočnosti, že odvolateľky v skutočnosti tvoria len jeden hospodársky subjekt.

51 Týmto Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a najmä bez toho, aby porušil svoju povinnosť odôvodnenia, mohol konštatovať, že odvolateľky nepreukázali samostatnosť správania spoločnosti RPA/Rylesa vo vzťahu k spoločnostiam Repsol Petróleo a Repsol YPF.

52 Z toho vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri výklade oznámenia o spolupráci z roku 2002

Argumentácia účastníkov konania

53 Svojím druhým odvolacím dôvodom, ktorý smeruje proti bodom 339 až 349 napadnutého rozsudku, odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade bodu 23 písm. b) posledného odseku oznámenia o spolupráci z roku 2002 tým, že im odmietol priznať čiastočné oslobodenie od pokuty z dôvodu, že nesprávne tvrdili, že to bola Repsol, ktorá vo svojom vyhlásení poskytnutom na základe tohto oznámenia uviedla informácie, na základe ktorých sa Komisia dozvedela o skutočnosti, že kartel existoval od roku 1998 do roku 2002.

54 V prejednávanej veci sa však odvolateľky, ktoré pripustili, že Komisia už predtým, ako podali vyhlásenie na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002, mala k dispozícii dokumenty preukazujúce skutočnú dĺžku vytýkaného porušenia, domnievajú, že práve ich opis skutkového stavu uvedený v tomto vyhlásení umožnil Komisii zistiť, že skupina BP zamlčala pravdu o skutočnom trvaní sporného kartelu a že toto porušenie v uvedenom období pokračovalo.

55 V tejto súvislosti odvolateľky tvrdia, že znenie článku 23 písm. b) posledného odseku oznámenia o spolupráci z roku 2002 a konkrétne skutočnosť, že v španielskom jazykovom znení bola použitá formulácia „hechos de los cuales la Comisión no tenga conocimiento previo“, ktorá zodpovedá najmä výrazom „facts previously unknown“ a „faits précédemment ignorés“ v anglickom a francúzskom

jazykovom znení, treba chápať tak, že sa netýkajú len fyzického disponovania Komisie dokumentmi, ale vyžadujú si aj „kognitívny prvok“, teda znalosť Komisie o porušení, ktoré potvrdzujú uvedené dokumenty.

56 Okrem toho sa odvolateľky v každom prípade domnievajú, že nejednoznačnosť uvedeného ustanovenia mala viesť Všeobecný súd k tomu, aby uplatnil výklad, ktorý je pre odvolateľky najpriaznivejší.

57 Podľa Komisie treba druhý odvolací dôvod označiť za nový, a preto je neprípustný, keďže žaloba o neplatnosť podaná odvolateľkami neobsahovala argumentáciu týkajúcu sa požiadavky „kognitívneho prvku“ na účely uplatnenia daného ustanovenia. Subsidiárne, tento odvolací dôvod je podľa Komisie nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

58 Najskôr je vhodné pripomenúť, že podľa článku 170 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora odvolaním nemožno meniť predmet sporu pred Všeobecným súdom. Právomoc Súdneho dvora v odvolacom konaní je totiž obmedzená na posúdenie zákonného rozhodovania o žalobných dôvodoch prejednávaných v prvostupňovom konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. mája 2014, ASPLA/Komisia, C-35/12 P, EU:C:2014:348, bod 39 a citovanú judikatúru).

59 V dôsledku toho účastník konania nemôže predložiť prvýkrát v konaní pred Súdnym dvorom dôvod, ktorý nepredložil v konaní pred Všeobecným súdom, pretože by tým získal možnosť predložiť na Súdnom dvore, ktorý má v odvolacom konaní obmedzenú právomoc, spor so širším rozsahom ako ten, ktorý prejednával a rozhodoval Všeobecný súd (rozsudok z 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 57, ako aj citovaná judikatúra).

60 V každom prípade, ako uviedol generálny advokát v bodoch 17 a 18 svojich návrhov, treba konštatovať, že odvolateľky v podstate uviedli argumentáciu predloženú v rámci ich žaloby o neplatnosť podanej na Všeobecný súd.

61 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, je teda potrebné vyhlásiť druhý odvolací dôvod za prípustný.

62 Odvolateľky týmto odvolacím dôvodom vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa v bodoch 339 až 349 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil výklad podaný Komisiou a uplatnenie pojmu „skutočnosti, ktoré boli predtým neznáme“ v zmysle bodu 23 písm. b) posledného odseku oznámenia o spolupráci z roku 2002. Toto ustanovenie však neodkazuje na obyčajné fyzické disponovanie dokumentmi, ale vyžaduje si zohľadnenie odlišného kritéria, ktoré odvolateľky kvalifikujú ako „kognitívne kritérium“.

63 V tomto ohľade treba v prvom rade pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora len Všeobecný súd má právomoc konštatovať a posúdiť skutkový stav a v zásade skúmať dôkazy, ktoré uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a dokazovania, jedine Všeobecnému súdu prislúcha posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie teda nepredstavuje, s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov, právnu otázku, ktorá by sama osebe podliehala preskúmaniu Súdneho dvora (rozsudok z 20. januára 2016, Toshiba Corporation/Komisia, C-373/14 P, EU:C:2016:26, bod 40).

64 V dôsledku toho nemožno spochybniť skutkové konštatovania Všeobecného súdu, ktoré sú spochybnené v rámci druhého odvolacieho dôvodu, a konkrétne konštatovanie uvedené v bode 341 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia už predtým, ako jej bolo 31. marca 2004 doručené vyhlásenie odvolateliek priložené k žiadosti spoločnosti Repsol na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002, mala k dispozícii relevantné informácie obsiahnuté v aktuálnych dokumentoch získaných

pri vyšetrovaniach z 1. a 2. októbra 2002. To isté platí, pokiaľ ide o zamietnutie, konkrétne v bode 345 napadnutého rozsudku, tvrdenia týkajúceho sa údajnej pridanej hodnoty skutočností, ktoré uviedla Repsol a ktoré sa týkajú obdobia zodpovedajúceho rokom 1998 až 2002, Všeobecným súdom.

65 V druhom rade, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, na ktoré poukazujú odvolateľky, treba uviesť, že bod 23 písm. b) posledný odsek oznámenia o spolupráci z roku 2002 stanovuje, že „ak podnik poskytne dôkaz týkajúci sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť alebo obdobie trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, Komisia nezohľadní tieto prvky pri stanovovaní akejkoľvek pokuty, ktorá má byť uložená podniku, ktorý poskytol tento dôkaz“.

66 Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že ním upravené čiastočné oslobodenie si vyžaduje splnenie dvoch podmienok, t. j. buď po prvé dotknutý podnik ako prvý preukáže skutočnosti, ktoré boli predtým Komisii neznáme, alebo po druhé tieto skutočnosti vzhľadom na to, že majú priamy vplyv na závažnosť alebo dĺžku trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, umožnia Komisii dospieť k novému záveru o porušení (rozsudok z 23. apríla 2015, LG Display a LG Display Taiwan/Komisia, C-227/14 P, EU:C:2015:258, bod 78).

67 Súdny dvor spresnil, že pojmy „skutočnosti, ktoré Komisii neboli známe“ sú jednoznačné a umožňujú prijať reštriktívny výklad bodu 23 písm. b) posledného odseku oznámenia o spolupráci z roku 2002 v tom zmysle, že Komisia sa obmedzí len na prípady, keď spoločnosť zúčastnená na karteli jej poskytne novú informáciu týkajúcu sa závažnosti alebo dĺžky trvania porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2015, LG Display a LG Display Taiwan/Komisia, C-227/14 P, EU:C:2015:258, bod 79, ako aj citovanú judikatúru).

68 Súdny dvor takisto rozhodol, že význam, ktorý treba pripísať týmto pojmom, by mal tiež zabezpečiť ciele sledované v bode 23 písm. b) poslednom odseku uvedeného oznámenia a konkrétne účinnosť programu zhovievavosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2015, LG Display a LG Display Taiwan/Komisia, C-227/14 P, EU:C:2015:258, bod 84, ako aj citovanú judikatúru). V tejto súvislosti, ako uviedol generálny advokát v bode 22 svojich návrhov, cieľom programov zhovievavosti je dosiahnuť, aby porušovatelia oznámili protiprávne konania, čím sa tieto konania rýchlo a úplne skončia.

69 Treba tak zabezpečiť potrebný účinok tohto ustanovenia, ktorý v prípade, že podnik s cieľom dosiahnuť úplné oslobodenie od pokuty na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002 poskytol Komisii dôkazy, ktoré jej umožnia konštatovať porušenie článku 101 ZFEÚ, ale neoznámil informácie preukazujúce, že dotknuté porušenie trvalo dlhšie, ako uvádzajú dané dôkazy, podnecuje prostredníctvom priznania čiastočného oslobodenia od pokuty ostatné podniky, ktoré sa zúčastnili tohto porušenia, aby oznámili tieto informácie ako prvé (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2015, LG Display a LG Display Taiwan/Komisia, C-227/14 P, EU:C:2015:258, bod 85).

70 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, nemožno prijať „kognitívne“ kritérium, ktoré uvádzajú odvolateľky. Bod 23 písm. b) posledný odsek oznámenia o spolupráci z roku 2002 treba totiž vykladať v tom zmysle, že dôkaz, ktorý podnik poskytol v rámci svojej žiadosti podľa tohto oznámenia, možno považovať za dôkaz o „skutočnostiach, ktoré Komisii neboli známe“ len vtedy, ak objektívne predstavuje významnú pridanú hodnotu vzhľadom na dôkazy, ktoré Komisia už má k dispozícii.

71 Tento výklad vyplýva na jednej strane zo všeobecnej štruktúry oznámenia o spolupráci z roku 2002. Podľa bodov 7 a 21, ako aj bodu 23 písm. a) tohto oznámenia totiž priznanie zníženia pokuty uloženej Komisiou na základe uvedeného oznámenia predpokladá, že podniky, ktoré sa oň uchádzajú, poskytnú Komisii dôkazy, ktoré predstavujú významnú pridanú hodnotu vzhľadom na dôkazy, ktoré Komisia už má k dispozícii. To isté musí platiť pre čiastočné oslobodenie stanovené v bode 23 písm. b) poslednom odseku tohto oznámenia.

72 Na druhej strane sa na účely uplatnenia posledného uvedeného ustanovenia treba domnievať, že skutočnosť, že Komisia má k dispozícii dôkaz, predpokladá, že je oboznámená s jeho obsahom bez ohľadu na to, či jej služby tento dôkaz skutočne preskúmali a analyzovali.

73 V prejednávanej veci, ako vyplýva z bodu 64 tohto rozsudku, Všeobecný súd v bode 341 napadnutého rozsudku, ktorý odkazuje na bod 592 sporného rozhodnutia, definitívne konštatoval, že Komisia už predtým, ako odvolateľky predložili svoje vyhlásenie na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002, mala k dispozícii informácie o skutočnostiach, ku ktorým došlo v rokoch 1998 až 2002, získané pri vyšetrovaniach z 1. a 2. októbra 2002. Okrem toho Všeobecný súd definitívne zamietol tvrdenie týkajúce sa údajnej pridanej hodnoty skutočností, ktoré vzhľadom na toto obdobie uviedla Repsol.

74 Všeobecný súd teda v bode 344 napadnutého rozsudku mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, konštatovať, že odvolateľky neboli na základe bodu 23 písm. b) posledného odseku uvedeného oznámenia oprávnené žiadať, aby na účely stanovenia výšky pokuty neboli zohľadnené skutočnosti týkajúce sa tohto kartelu, ku ktorým došlo v období od roku 1998 do roku 2002.

75 V dôsledku toho musí byť druhý odvolací dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 261 ZFEÚ a zásady proporcionality, keďže Všeobecný súd si nesplnil svoju povinnosť vykonať neobmedzenú súdnu právomoc pri preskúmaní uložených sankcií

Argumentácia účastníkov konania

76 Odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd tým, že nevykonal autonómne a podrobné preskúmanie sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o určenie základnej sumy uloženej pokuty, ktorá bola stanovená na 40 000 000 eur, teda dvojnásobok orientačnej základnej sumy pokuty stanovenej v usmerneniach z roku 1998 za porušenia kvalifikované ako „veľmi závažné“, napriek tomu, že údaje uvedené v spornom rozhodnutí mali viesť k stanoveniu tejto základnej sumy vo výške rovnajúcej sa 20 000 000 eur alebo nižšej, porušil článok 261 ZFEÚ a zásadu proporcionality.

77 V tejto súvislosti odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa v odpovedi na šiesty žalobný dôvod ich žaloby o neplatnosť, ktorým spochybňovali základnú sumu pokuty stanovenú Komisiou, pričom sa odvolávali najmä na porušenie zásady proporcionality, obmedzil na konštatovanie, jednak, že vytýkané porušenie malo byť skutočne kvalifikované ako „veľmi závažné“, a jednak, že Komisia potvrdila, že zohľadnila doplňujúce skutočnosti uvedené v spornom rozhodnutí bez toho, aby tento súd overil, či táto inštitúcia posúdila dané skutočnosti správne.

78 V bodoch 245 až 250 napadnutého rozsudku tak Všeobecný súd len zopakoval skutočnosti zohľadnené v napadnutom rozhodnutí, pričom sám nevykonal žiadne skutočné a autonómne posúdenie, čo odvolateľkám neumožnilo pochopiť, z akých dôvodov tieto skutočnosti viedli Komisiu a následne aj Všeobecný súd k tomu, aby stanovili základnú sumu uloženej pokuty ako dvojnásobok minima stanoveného v usmerneniach z roku 1998 za porušenia kvalifikované ako „veľmi závažné“.

79 Napokon odvolateľky uvádzajú, že v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci podľa článku 261 ZFEÚ mal Všeobecný súd na účely posúdenia proporcionality základnej sumy uloženej pokuty zohľadniť to, že porušenie nemalo žiadny účinok, ako aj význam tejto základnej sumy v porovnaní s ich obratom.

80 Komisia sa domnieva, že tretí odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

81 Najskôr treba pripomenúť, že pri rozhodovaní o právnych otázkach v rámci odvolania neprináleží Súdnemu dvoru nahrádzať z dôvodov spravodlivosti svojím posúdením posúdenie Všeobecného súdu, ktorý v rámci svojej neobmedzenej súdnej právomoci rozhoduje o výške pokút uložených týmto podnikom za to, že porušili právo Únie (pozri najmä rozsudok z 22. novembra 2012, E.ON Energie/Komisia, C-89/11 P, EU:C:2012:738, bod 125).

82 Len v prípade, že by sa Súdny dvor domnieval, že úroveň sankcie je nielen neprimeraná, ale aj nadmerne vysoká, či dokonca disproporčná, treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu neprimeranej výšky pokuty (rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, EU:C:2013:351, bod 57, ako aj citovaná judikatúra).

83 Z toho vyplýva, že v rozsahu, v akom odvolateľky svojím tretím odvolacím dôvodom spochybňujú posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o primeranosť základnej sumy uloženej pokuty so zreteľom na skutkové okolnosti prejednávanej veci, pričom však nepreukázali a ani netvrdia, že by táto suma bola nielen neprimeraná, ale aj nadmerne vysoká, či dokonca disproporčná, je potrebné uvedený dôvod zamietnuť ako neprípustný.

84 Vo zvyšnej časti treba pripomenúť, že pokiaľ ide o súdne preskúmanie rozhodnutí Komisie ukladajúcich pokutu alebo penále za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, má súd Únie okrem preskúmania zákonnosti stanoveného v článku 263 ZFEÚ aj neobmedzenú právomoc, ktorú mu priznáva článok 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ a ktorá ho oprávňuje nahradiť posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále (rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 74 a citovaná judikatúra).

85 V každom prípade je potrebné pripomenúť, že výkon neobmedzenej súdnej právomoci stanovený v článku 261 ZFEÚ a v článku 31 nariadenia č. 1/2003 nemá rovnakú váhu ako súdne preskúmanie *ex offo*, a konanie pred súdmi Únie je kontradiktórne. S výnimkou dôvodov verejného poriadku, ktoré je súd povinný preskúmavať *ex offo*, prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti spornému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov (rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 75 a citovaná judikatúra).

86 Naopak na splnenie požiadaviek zásady účinnej súdnej ochrany zakotvenej v článku 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a vzhľadom na to, že článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že výšku pokuty treba určiť podľa závažnosti a dĺžky trvania porušenia, je Všeobecný súd povinný pri výkone svojich právomocí stanovených v článkoch 261 a 263 ZFEÚ preskúmať každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorá má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a dĺžke trvania porušenia (rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 76 a citovaná judikatúra).

87 V prejednávanej veci je opodstatnené konštatovať, že Všeobecný súd sa v bodoch 250 a 258 napadnutého rozsudku domnieval, že žiadne pochybenie nemožno uviesť, pokiaľ ide o skutočnosť, že Komisia stanovila sumu 40 000 000 eur za základ výpočtu pokuty uloženej odvolateľkám a že táto suma sa nejaví ako neprimeraná.

88 Na tieto účely Všeobecný súd jednak v bodoch 245 až 249 tohto rozsudku posúdil závažnosť spáchaného porušenia, rozsah geografického trhu, ktorého sa dané porušenie týka, ako aj podiel odvolateliek na trhu, a jednak v bodoch 251 až 257 uvedeného rozsudku z právneho hľadiska a hľadiska odôvodnenia dostatočne odpovedal na tvrdenia založené najmä na neexistencii konkrétneho dopadu dotknutého kartelu alebo na skutočnosti, že základná výška pokuty uloženej odvolateľkám predstavovala významnú časť z ich obratu.

89 Všeobecný súd sa tým nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia pri výkone svojho súdneho preskúmania.

90 Takisto je dôležité uviesť, že usmernenia z roku 1998 vo svojom bode 1 A tretej zarážke stanovujú, že základná suma pokuty, ktorú možno uložiť v prípade veľmi závažných porušení, je vyššia ako 20 miliónov eur. Suma 20 miliónov eur tak predstavuje len minimálnu sumu stanovenú v usmerneniach, nad ktorou Komisia určí východiskovú sumu pre výpočet pokút uložených za takéto porušenia.

91 V rozsahu, v akom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zamietol ich argumentáciu, podľa ktorej mala Komisia zohľadniť neexistenciu konkrétneho dopadu porušenia na trh, stačí uviesť, rovnako ako uviedla Komisia, že odvolateľky pred Všeobecným súdom v tomto bode nespochybnili sporné rozhodnutie, ktoré sa neodvolávalo na takúto neexistenciu dopadu, a Všeobecnému súdu ani nepredložili dôkaz o tom, že účinky porušenia boli merateľné. Za týchto podmienok je potrebné zamietnuť argumentáciu odvolateliek ako neprípustnú.

92 V dôsledku toho sa musí tretí odvolací dôvod zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode založenom na tom, že Všeobecný súd vo veci nerozhodol v primeranej lehote

Argumentácia účastníkov konania

93 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd porušil článok 47 Charty a článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 tým, že nerozhodol v primeranej lehote, čo odôvodňuje zníženie pokuty, ktorá im bola uložená alebo konštatovanie existencie tohto porušenia.

94 V tomto ohľade uvádzajú, že ich žaloba o neplatnosť bola podaná 18. decembra 2007, písomná časť konania bola ukončená 25. septembra 2008, 11. júla 2012 boli požiadané, aby sa vyjadrili k možnosti spojiť prejednávanú vec s vecami T-462/07, T-482/07, T-495/07 a T-497/07, pojednávanie sa uskutočnilo 14. januára 2013 a napadnutý rozsudok bol vyhlásený 16. septembra 2013.

95 Pripomínajú, že celé konanie trvalo približne päť rokov a deväť mesiacov, s obdobím nečinnosti v trvaní štyri a pol roka od podania žaloby až po žiadosť o vyjadrenie k možnosti spojenia prejednávanej veci s ostatnými vecami, ktoré je analogické s obdobím konštatovaným Súdnym dvorom v rozsudku z 26. novembra 2013, Groupe Gascogne/Komisia (C-58/12 P, EU:C:2013:770).

96 V tomto ohľade odvolateľky uvádzajú, že žiadna výnimočná okolnosť nemôže odôvodniť konštatované omeškanie pri prejednávaní veci, ku ktorému nedošlo v dôsledku zásahov alebo opomenutí z ich strany, ani osobitnej zložitosti veci.

97 Komisia sa domnieva, že štvrtý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

98 Je potrebné pripomenúť, že sankciou pre súd Únie za porušenie jeho povinnosti rozhodnúť o veciach, ktoré sú mu predložené, v primeranej lehote, vyplývajúcej z článku 47 druhého odseku Charty, je žaloba o náhradu škody podaná na Všeobecný súd, pričom takáto žaloba o náhradu škody predstavuje účinný prostriedok nápravy. Návrh na náhradu škody spôsobenej nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom nemožno podať priamo na Súdny dvor v rámci odvolania, ale treba

ho podať na samotný Všeobecný súd (rozsudky z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 66; z 9. októbra 2014, ICF/Komisia, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, bod 57, ako aj z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, body 17 a 18).

99 Všeobecnému súdu, ktorý je príslušný podľa článku 256 ods. 1 ZFEÚ a rozhoduje o žalobe o náhradu škody, prináleží rozhodnúť o tejto žalobe v inom rozhodovacom zložení, než v ktorom rozhodoval spor, ktorý viedol ku konaniu, ktorého dĺžka sa kritizuje (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 67; z 9. októbra 2014, ICF/Komisia, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, bod 58, ako aj z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 19).

100 V tomto ohľade, pokiaľ je zjavné bez toho, aby účastníci konania museli predložiť v tejto súvislosti ďalšie dôkazy, že Všeobecný súd dostatočne závažne porušil svoju povinnosť rozhodnúť vo veci v primeranej lehote, Súdny dvor na toto porušenie môže poukázať (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. októbra 2014, ICF/Komisia, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, bod 59, ako aj z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 20).

101 V prejednávanej veci ide o taký prípad. Dĺžka konania na Všeobecnom súde, teda približne päť rokov a deväť mesiacov, ktorá konkrétne zahŕňa obdobie približne štyroch rokov a štyroch mesiacov bez akéhokoľvek procesného úkonu medzi koncom písomnej časti konania a pojednávaním, sa nedá vysvetliť ani povahou a zložitosťou veci a ani jej kontextom. Na jednej strane totiž spor predložený Všeobecnému súdu nevykazoval osobitný stupeň zložitosti. Na druhej strane z napadnutého rozsudku, ani z dôkazov predložených účastníkmi konania nevyplýva, že toto obdobie nečinnosti bolo objektívne odôvodnené, prípadne sa oň pričinili odvolateľky. V tomto ohľade skutočnosť, že si Všeobecný súd 11. júla 2012 vyžiadal stanovisko odvolateliek k možnosti spojiť prejednávanú vec s vecami T-462/07, T-482/07, T-495/07 a T-497/07, nie je rozhodujúca.

102 Z úvah uvedených v bode 98 tohto rozsudku však vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod treba zamietnuť.

103 Keďže nie je možné vyhovieť ani jednému z odvolacích dôvodov, ktoré uvádzajú odvolateľky na podporu svojho odvolania, je nutné odvolanie zamietnuť.

O trovách

104 Na základe článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

105 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

106 Keďže Komisia navrhla zaviazať spoločnosti Repsol Lubricantes y Especialidades, Repsol Petróleo a Repsol na náhradu trov konania a tieto spoločnosti nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov súvisiacich s týmto konaním o odvolaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Repsol Lubricantes y Especialidades SA, Repsol Petróleo SA a Repsol SA sú povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy